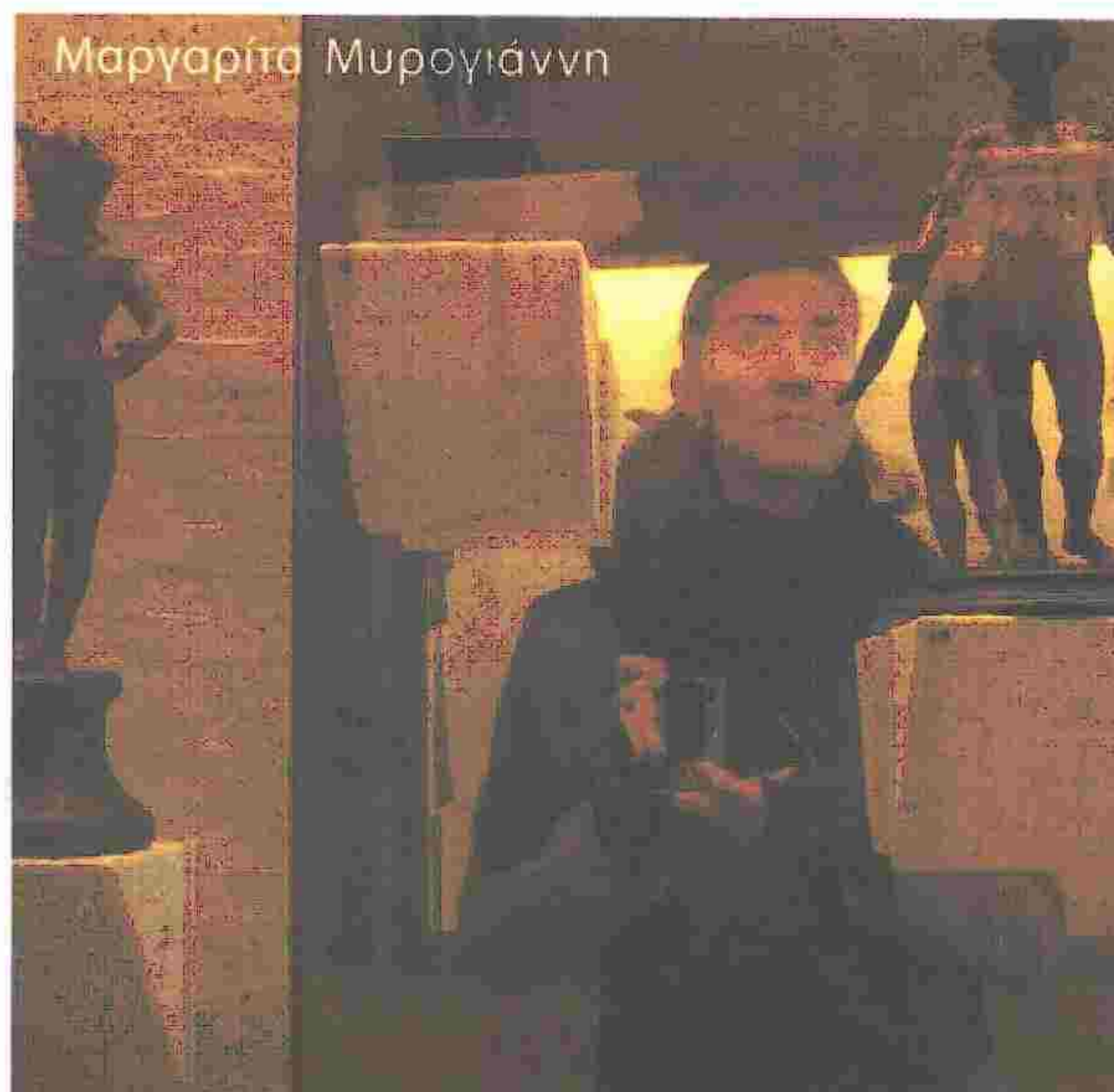

Σημεία συνάντησης

Συνομιλήσεις

Στον ΓΙΑΝΝΗ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ
giannis@enet.gr

Δύο νέες γυναίκες της τέχνης, με αφορμή επίκαιρες δραστηριότητές τους, εξομολογούνται στην «Ε» τις πηγές έμπνευσής τους, τα καλλιτεχνικά ερεθίσματά τους, τις κρυφές διαδρομές που τις συναρπάζουν. Η Μαργαρίτα Μυρογιάννη από την Αθήνα και η Ευαγγελία Κρασιώτη από το Παρίσι συναντώνται σε τόπους κοινούς: αυτόν της φωτογραφίας αλλά και εκείνον της βασάνου για το καλύτερο δυνατό αισθητικό αποτέλεσμα.

Μαργαρίτα Μυρογιάννη

Η Μαργαρίτα Μυρογιάννη στο Λούβρο, σε μια από τις πολλές εικαστικές περιπλανήσεις της

αρέλας και του λαδοπαστέλ. Το αποτέλεσμα που θέλω στις εικόνες μου μπορώ να το πάρω μόνο αναλογικά. Αντίστοιχα και ο ρόλος της τεχνολογίας στην τέχνη δεν είναι ούτε επικουρικός ούτε κυρίαρχος, απλώς είναι ένα μέσο, όπως και τα τόσα άλλα μέσα που μπορεί να χρησιμοποιήσει κανείς, για να πει ο καλλιτέχνης ό,τι έχει να πει. Σημασία δεν έχει τι μέσο χρησιμοποιεί αλλά τι λέει».

Τι σας ενθαρρύνει και τι σας απογοητεύει στην ελληνική καλλιτεχνική πραγματικότητα;

«Γενικά είμαι πολύ αισιόδοξη, η ελληνική εικαστική σκηνή καταρχήν υπάρχει και κατά δεύτερον παρουσιάζει όλο και πιο ενδιαφέρουσες εκθέσεις. Αν μου έλεγε κάποιος μόλις πριν από 5 χρόνια ότι στην Αθήνα θα γίνονται τόσο υψηλού επιπέδου καλλιτεχνικές εκδηλώσεις, όπως το ReMap, η Μπιενάλε και άλλα ανεξάρτητα πρότζεκτ, δεν θα τον πίστευα. Τεράστια επίσης είναι η συμβολή του Δάκη Ιωάννου στον επαναπροσδιορισμό της Ελλάδας σε παγκόσμιο καλλιτεχνικό προσορισμό.

Αυτό που με στεναχωρεί είναι η κατάντια της Ανωτάτης Σχολής Καλών Τεχνών—όποιος θέλει να ασχοληθεί σοβαρά με την τέχνη πρέπει απλώς να φύγει στο εξωτερικό— και του Εργοστασίου, που ξεκίνησε με Γιόζεφ Μπίσις και έχει καταλήξει να έχει πρόγραμμα εκθέσεων χειρότερο από αυτό των εξωραϊστικών συλλόγων και δήμων».

Ανατρέχετε σε παλιότερα έργα σας με σκοπό, επεξεργαζόμενη αυτά, να τα επαναχρησιμοποιήσετε;

«Η ανακύκλωση είναι ένα από τα βασικά στοιχεία της δουλειάς μου. Πάντα όταν ξεκινώ έναν καινούργιο κύκλο δουλειάς, πρώτα καθαρίζω τον χώρο μου και μετά ανατρέχω σχεδόν σε όλα τα παλιά μου αρνητικά. Ξανακοιτώ τη δουλειά μου με νέο μάτι και ανακαλύπτω καινούργια στοιχεία σε παλιές εικόνες. Συνήθως τα στοιχεία αυτά είναι και η αρχή της νέας μου δουλειάς».

Με ποιον Έλληνα ή ξένο καλλιτέχνη θα θέλατε να συνεργαστείτε ή να επιμεληθείτε την έκθεση της δουλειάς του στην Ελλάδα;

«Δεν είμαι επιμελήτρια, είμαι καλλιτέχνης και με αυτόν τον τρόπο αντιμετώπιζα και την έκθεση που παρουσιάζω στη Γατράκου 28. Ουσιαστικά συνέδεσα τα έργα που επέλεξα να παρουσιάσω σε σχέση με το χρώμα τους, τον όγκο τους, την υφή τους, προσπάθησα να δω την έκθεση σαν ένα τεράστιο γλυπτό που τα μέρη του είναι τα ίδια τα έργα. Οσον αφορά τον καλλιτέχνη με τον οποίο θα ονειρευόμουν να συνεργαστώ, αυτός είναι ο Ντέιβιντ Λιντς».*

«Με την τέχνη οξύνω τις γωνίες της ζωής μου»

Ο τίτλος της ομαδικής έκθεσης την οποία επιμελείται η εικαστικός Μαργαρίτα Μυρογιάννη στο πλαίσιο του ReMap 2, συνδυάζει τη διεύθυνση του χώρου (Γιατράκου 28) με την έκφραση «The neutrality of this section is disputed», που εμφανίζεται σε λήμματα της ηλεκτρονικής Wikipedia, όταν θεωρείται ότι περιέχουν αμφιλεγόμενες απόψεις. Η έκθεση συγκεντρώνει έργα new media, ζωγραφική, γλυπτική, φωτογραφία, κολάζ και περφόρμανς, ενώ οι συμμετέχοντες προέρχονται από διάφορα μέρη του κόσμου.

Πώς αντιμετωπίζετε την ουδετερότητα (neutrality) ως κατάσταση;

«Επέλεξα το θέμα της ουδετερότητας γιατί πιστεύω πως ο ρόλος του καλλιτέχνη είναι να μπορεί να σταθεί μέσα αλλά κι έξω από τα γεγονότα, ώστε το έργο του να είναι ταυτόχρονα σημαίνον της εποχής του αλλά και διαχρονικό. Αντίστοιχα, τα έργα που επέλεξα να περιλάβω στην έκθεση, χωρίς να παίρνουν θέση, αναπόφευκτα μπορούν να “διαβαστούν” ως σχόλια για την εποχή μας. Η έκθεση αποτελεί την πρώτη μου επιμέλεια και το αποτέλεσμα δεν θα ήταν το ίδιο χωρίς τη συμβολή του Γιώργου Κυπαρισσιάνη, που ανέλαβε όλο το οργανωτικό κομμάτι».

Παλιότερα είχατε παρουσιάσει ένα έργο με έναν καλλιτέχνη να δολοφονεί την επιμελήτριά του. Αι-

«Πορτρέτο νεαρού άνδρα». Ένα έργο της Μαργαρίτας Μυρογιάννη, που παρουσιάζεται στην έκθεση «Γιατράκου 28», της οποίας έχει και την επιμέλεια

σθανθήκατε ποτέ, ως καλλιτέχνης, κάποια αντίστοιχη ανάγκη;

«Αναφέρεστε σε μια δουλειά μου που παρουσιάστηκε στα Δωμάτια του Καππάτου το 2005. Σαν καλλιτέχνης δεν είχα ποτέ κάποια αντίστοιχη ανάγκη, αλλά σαν επιμελήτρια με χαρά θα “δολοφονούσα”

κάποιους καλλιτέχνες από τους συμμετέχοντες στο σόου! Οι γκαλερίστες είναι πολύ συμπαθητικοί άνθρωποι, καθώς πρέπει να τα βγάλουν πέρα με τις ιδιοτροπίες και τον εγωκεντρισμό των καλλιτεχνών, από τη μια, και των συλλεκτών, από την άλλη».

Πώς ακριβώς αυτοπροσδιορίζετε καλλιτεχνικά;

«Είμαι εικαστική καλλιτέχνης που χρησιμοποιώ σαν μέσο έκφρασης κυρίως τη φωτογραφία, χωρίς αυτό να με περιορίζει. Με απασχολεί επίσης η τρίτη διάσταση και έγω πειραματίζομαι μαζί της είτε με τη μορφή του χρόνου σε βίντεο είτε άμεσα με γλυπτά-φωτογραφίες και εγκαταστάσεις».

Λειπαίνετε μέσω της τέχνης σας γωνίες της ζωής σας;

«Μάλλον τις οξύνω. Τα αυτοβιογραφικά στοιχεία είναι πολύ σημαντικά στο έργο μου. Αντλώ κυρίως από το περιβάλλον μου για να δημιουργήσω και τα πρόσωπα που κυριαρχούν στις εικόνες μου είναι άνθρωποι που συνδέομαι έμμεσα ή άμεσα μαζί τους».

Πόσο σημαντικός είναι ο ρόλος της τεχνολογίας, την οποία συχνά χρησιμοποιείτε, στη σύγχρονη τέχνη;

«Η προσωπική μου σχέση με την τεχνολογία είναι αγαπημένη αλλά και μακρινή. Παρ' ότι τα τελευταία χρόνια το λάπτοπ μου είναι παντού μαζί μου, εξακολουθώ να φωτογραφίζω αναλογικά. Με την ψηφιακή εικόνα πειραματίζομαι, δεν τη νομίζω ούτε τη θεωρώ πιο εύκολη ή πιο γρήγορη. Έχει τους δικούς της κανόνες όπως αντίστοιχα και το φιλμ. Είναι λάθος να υπάρχει σύγκριση ανάμεσα στις δύο τεχνικές—στη ζωγραφική δεν τέθηκε ποτέ θέμα σύγκρισης μεταξύ της ακου-